

Závěrem lze konstatovat, že vytvořit všemi přijatelnou obecnou definici sportu, resp. sportovce, je úkol, který se zatím nikomu nepodařilo úspěšně vyřešit. Existence takové definice má svůj nesporný význam už jen proto, že chceme-li se zabývat „právní odpovědností sportovce“, je třeba nejprve vymezit okruh osob, jichž především se předestřené úvahy týkají. Skrze historický vývoj jsem se v kapitole druhé pokusila naznačit rozsah sportovní činnosti, která je z hlediska požadavku jednotné obecné definice díky svému fenomenálnímu rozměru velice těžko uchopitelná. K významu této definice se pak znovu vracím v kapitole čtvrté v rámci vymezení subjektu odpovědnostních vztahů. Mnou zvolená definice je jistě jen jedna z mnoha možných a neklade si nárok na její bezvýhradné přijetí. Kapitola třetí je věnována exkurzi do historie, kde se vracím až na samotný počátek evropské civilizace, tj. do období antických Řeků a Římanů. Platí-li to pro práci jako celek, tak pro tuto kapitolu dvojnásob, totiž že s ohledem na limitovaný rozsah nemůže obsáhnout zkoumanou látku komplexně. Vedle zajímavého odkazu středověku v oblasti hodnocení sportovních úrazů je tedy věnována pozornost toliko pouze Antice. Nikoli však neprávem, neboť zde můžeme nalézt velmi inspirativní a obdivuhodně nadčasové myšlenky použitelné i ve 21. století.

Stěžejní kapitolou celé práce je kapitola čtvrtá. Po stručném rozdělení a charakteristice druhů odpovědnosti následují úvahy nad vzájemným vztahem sportovní a právní odpovědnosti, resp. nástin výchozí otázky, tj. vzájemný vztah sportu a práva. V odpovědi na zásadní otázky je třeba znovu zdůraznit, že autonomie sportovních vztahů nemá v dnešní společnosti své místo a projednávání sportovních úrazů proto nelze vyloučit z jurisdikce obecných soudů. Autoři sportovněteoretických prací se v zásadě rovněž shodují na tom, že právní odpovědnost sportovce za jeho jednání při sportovním výkonu by měla být posuzována privilegovaně, resp. odlišně od běžných případů škod na zdraví a věcech. Naopak výrazně menší shoda panuje mezi teoretiky v tom, která z koncepcí vymezujících podmínky pro vznik, resp. vyloučení, právní V kapitole páté je dán prostor české, resp. československé judikatuře.

Z důvodu skromného počtu soudních rozhodnutí jsem byla nucena se zde částečně odchýlit od zadaného tématu, resp. od kolektivních sportů, když některá rozhodnutí se týkají sportů, které lze označit za individuální. Precedentní význam těchto rozhodnutí však sahá i do oblasti sportů kolektivních. Ve srovnání s judikaturou civilní, jejíž hlavní linie byla založena již na přelomu 70. a 80. let 20. století, je četnost rozhodnutí trestněprávních ještě méně uspokojivá. Závěrem lze shrnout, že otázka právní odpovědnosti je problematikou zdaleka přesahující obsahové možnosti diplomové práce. Tato měla pouze nastínit výchozí otázky a obtíže při jejich zodpovězení, a to jen v rámci odpovědnosti za sportovní úrazy. Do budoucna si lze jen přát, aby česká právní veřejnost, ne-li samotní zákonodárci, projevíli o zpracovávaném tématu zájem. Vždyť stále častěji slyšíme z médií o závažných zraněních, ke kterým dochází na sportovních plochách. Zjevná nesportovní chování účastníků sportovních utkání se mnohdy odvíjejí téměř směšnými tresty v disciplinárním řízení. Formulování teoretických pravidel nejen trestněprávního hodnocení sportovních úrazů se proto stává stále aktuálnější. Absentující teoretická doktrína v oblasti trestního práva negativně ovlivňuje rozpačitý přístup orgánů činných v trestním řízení. Ve sféře soukromoprávní by dle mého názoru bylo na místě inspirovat se zahraniční praxí a zvážit zda je vedoucí koncepcí dodržování sportovních pravidel jedině správné kritérium pro posuzování právní odpovědnosti sportovce. Je třeba zdůraznit, že

prosazování právní odpovědnosti za zaviněné úrazy a poranění se pojí s důležitým preventivním působením právní úpravy.